



# Η ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ



ΤΟΥ Κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΛΑ

Τὸ ὑπερέσχηον τῆς πρώην βασιλίσσης. Ὁ Ἕλλην καὶ τὸ χρήμα. Τὰ κουβαρνταλίκια του. Τὸ τρίτο εἰσιτήριο τοῦ Κουκουρωπῆ. Ἡ φιλολογία καὶ τὰ αὐγά. Τὰ ἔκασαν τῶν παραθεριζόντων. Ἡ Ἀθήνα ὡς... ἐξοχή! Τί ἔλεγε ὁ μακαρίτης Ἄννινος, κτλ. κτλ.

Ἡ πρώτη βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος μᾶς ἔλασε ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια, σὲ μὴ συνένειψεν μετ' ἑξομοιωγράφο. Καὶ τί δὲν μᾶς εἶπε! Παράδοξος, φθονερός, κακός, ἐπιτόλιμος! Δὲν μᾶς κίονεν ἐντίπαισι, παρὰ μόνον τὰ λεπτὰ ἄλλα δὲν κιντήμε παρὰ πῶς νὰ φρεμισοίμε αὐτὸν πῶς στέκεται ψηλά μισοίμε τιφρὰ ἄλλων δὲν κινώμεναι τὴς ἀδυναμίας μᾶς! Διπλοπρόσωπος τοῦ... ποιητῆς μᾶς καὶ τοῦ φιλοσόφου μᾶς! Ἐνεῖ ἡ κατηγορία αὐτῆς ἀληθινῆς; Οἱ Ἕλληνας ἀγαποῦν τὸ χόρημα!... Ἔστω!... Οἱ ἄλλοι λαοὶ δὲν τὸ ἀγαποῦν!... Τὸ μισοῦν! Καὶ καί! Μήπως οἱ Ἴταλοὶ; Μὴ φορῶν, σ' ἓνα ἰταλικὸ καφετιὸ τοῦ ποδαριού — ἓνα κερὰφ-ἔσπαρσος — ἄκουγα τὸ γραφεῖον νὰ εὐχαριστῆ τὴν πλατεία, δταν πλήρουν, μ' αὐτῆς τὴς διαβαθμίσεως!

— Γεράτσια, αἰνῶμε!

— Γεράτσια, καθάλιε!

— Γεράτσια, μαράζε!

— Γεράτσια, κόντε!

— Γεράτσια πρίντατε!

Ἦνοι:

— Εὐχαριστὸ χεῖρε, εὐχαριστὸ ἱπότη, εὐχαριστὸ μακαρίσι, εὐχαριστὸ κόρη, εὐχαριστὸ πρίγκιπα!... ἄνε αὐτῆς τὴς διακρισεῖς, ἀναλόγως...πομπιούκο.

...καὶ νὰ προσέχη κάτου-κάτου καὶ τ' αἰγά! Γὰ νὰ μὴν τὰ σπάσῃ!

Ἡ παραθερίζων ἀστός, σ' ἐξοχὴ κοιμητῆ τῶν Ἀθηναίων, γὰ νὰ εἶνε καὶ στὴ δουλειὰ του καὶ στὴν ἐξοχὴ — καὶ δὲν τὰ καταφέρνει, ἐνοεῖται, νὰ εἶνε οὔτε στὴ μᾶ, οὔτε στὴν ἄλλη — εἶνε δρᾶμα, κωμῶδια. Ἰλαροτραγωδία, σκέτι, γκράν-γκανιόλ, ὅτι θέλετε. Ἡ ἐξοχὴ τοῦς βοιωθαῖοι μετ' τὴς παραγγελίας πῶς:

— Μὴν ἐσχάσης τὸν κωφὸ!

— Τὸν λέγο.

— Τὰ κορδόνια τῶν κασινοῦσιν.

— Μὴν ἐσχάσης πρὸ πάντων νὰ μᾶς φέρης κατασφόρα. Μᾶς τρώπησε αὐτὴ πύχουμε!

Καὶ φθάνει τὸ βράδι φορτωμένος, ἰδρομένος, λαχανοσάμενος γὰ νὰ ἀνοίξῃ γκρίνες:

— Ὁ κωφὸς παρὰ λίγο νὰ πηγῇ στὴ θάλασσα.

— Ἡ κωφὴ στραμπούλισε τὸ χεῖρ τῆς, πέτοντας ἀπὸ τὸ δέντρο, τοῦ σακαφάλλου νὰ πύσῃ ἓνα τζιτζιμά.

Καὶ ἡ ἐργασία τοῦς τοῦς βοιωθαῖοι μετ' παρόντα:

— Ἀργεῖτε, κωφε!

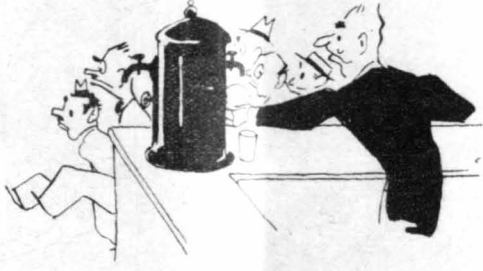
— Ἐρχεσθε ἐκτὸς ὥρας!

— Ὁ παραθεριστὸς χαλάσσει τὴν ἔργασίαν σας.

Ἰουρισμένοι πολλοὶ πρὸ φρόνιμοι εἶνε ὅσοι παραθερίζουν στὴν Ἀθήνα. Εἶνε ἄλωστοι, πρὸ δροσορῆ ἀν' ὄλες εἰς ἀκτῆς τοῦ Σαρωνικού:

— Ἡ καλύτερη ἐξοχὴ — ἔλεγε ὁ μακαρίτης Ἄννινος — εἶνε ἡ πλατεία τοῦ Συντάγματος.

Ἡ δέξια κόρη, δεκισπέντε λεπτὰ ἡμέρας, δυὸ δεκάρες κόρη, τρεῖς δεκάρες κόρη. Ἀλλὰ μήπως στὴν ἄλλη; Ἀπὸ πέννα Γάλλου συγγραφέως ἐθάρρε αὐτὴ ἡ φράσις: «Ἐμῶσι τοῦ ἰσηρῆτος λαοῦ τοῦ κόσμου. Κάνουσι τοῦμτες μισοστὰ σ' αὐτὸν πῶς μᾶς δίνει περισσότερα!» Ἡ θὰ μοῦ πῆτε τοῦς Σκανδιναυκοῦς; Μὴ φορᾶ τράταρα ἕνα Νορβηγὸ δυὸ Βερμυντ. Ὅταν πλήρουν, τὸν ἴδα νὰ σκόνδετα, νὰ μοῦ κἀνὴ μὴ βαθεῖα ρεθερέντα καὶ νὰ κἀταίτα πάλι. Ἐλεγε κατασφαιρηθῆ. Ὁ Ἕλληνας ἔχει, τοῦμταστον, αὐτὴ τὴν ἵπποσχη; Μπορεῖ νὰ ἀγαπή τὸ χόρημα — ἀλλὰ γὰ νὰ τὸ παύῃ. Εἶνε κοψοσάντα. Καμιά φορὰ μέγιστος ἡλιθιότητος. Καὶ ποτὲ, νομίζω, δὲν ἔπιταε πρὸ ἡλίθιος κωμωδίας, ὅσο αὐτῆς τὴς ἡμέρας, πῶς ἀγόρασε δῶρε, νὰ τὰ προσέχη σ' αὐτὴ τὴν βασίλισσα, πῶς σήμερα τὸν βασιλῆ. Καὶ νὰ τὴν πᾶθῃ!



Ἄκόμα γελοῦν στὸ σταθμὸ τοῦ ἡλεκτρικοῦ, στὸν Πειραιᾶ, μετ' τὸ πᾶθμα ἑνὸς χωσιότη ἀπὸ τὴν Κολούρη, πῶς συνάδουε τὴν ἐτοιμωγενῆ γυναῖκα του, νὰ τὴν πᾶσι σὲ κάποιον μαγευτικὸν τῶν Ἀθηναίων. Ἐνὸ ἦταν αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκα του μονάκι, ἔβγαλε τρεῖς εἰσιτήρια σὲ γρασεῖ καὶ τὰ πῆγε θριαμβευτικῶς στὴ συμβία του:



— Μὰ τί τᾶπτες τρεῖς, σὲ Κολούρη; ὁρῆσε ἡ γυναῖκα του.

— Γραφεῖς καμιά βολὰ τί σοῦ συμβάνει; Εἶσα σὲ μῆνα σου!

Τὸ τρίτο εἰσιτήριο ἦτανε γὰ τὴν περιττοῦ...τοκετὸ στὸ τραῖνο! Αὐτὸ θὰ πῆ πρόνοια μὴ φορᾶ!

Σ' ἓνα τελευταῖο θεατρικὸ ἔργο διακεκριμένου Ἑλληνικοῦ συγγραφέως, πῶς παῖταται αὐτῆς τὴς ἡμέρας, μὴ λαθρὴ μπετῆ στέλνει τὸ κορίτσι τῆς νὰ δώσει πέντε αἰγά σὲ σπῆτὸ ἑνὸς κωφίου. Τὸ ἔργον εἶνε πρώτης τάξεως, ἀλλ' ἀδικοῦνται τ' ἀγνοῦντα τῶν Ἀθηναίων, πῶς πούλουν χῆμα αἰγά τὴν ἡμέρα, τοῦλάχιστον, τὸ καθένα, καὶ οἱ εὐλανθῶδια ἀγνοῦντα, πῶς ἀφιέρουν πρὸ πολλοῦ τὸ ἐμπόριον τῶν αἰγῶν ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς γυναῖκῶλας τῆς γετονιάς. Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἡ θεατρικὴ φιλολογία πρέ-

...ἄλλος μεγαλομάρτυς τῆς Ἀθηναϊκῆς ἐξοχῆς, εἶνε τὸ βιβλίον πῶς παίνομε γὰ καὶ περνοῦμε τὴς ὥρας μῆς. Πῶς μποροῦσι νὰ τὸ ἀνοίξῃ ποτὲ; Ἡ πῶ κωμικὴ ἐξοχὴ εἶνε πῶς κωμικὴ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα Κι' ἔχει ἴσως ἀπαίτησις; Αὐτὸ τὸ δυοτιμημένον βιβλίον πετιέται ἀπὸ δῶ, πετιέται ἀπὸ κεῖ, γδέρνεται, ξεραῖνετα, σκίττειται καὶ γυρῆται τὸν Σιπτεμβριον, παλῶ μ' ὕψατα τὰ φύλλα. Εἶνε σὺν τὴς γεροντοκόρες; Μαροῖντα παθῆνα.

Μὲ τὰ δικαῖα κροῖσματα ἐκβάσιον ἐναντίον τῶν ἐρωτευμένων, τῶν διασῶν, τῶν ἀπαγωγῶν, τῶν αὐτοκτονῶν — μ' ἓνα λόγο μετ' τὸ κῆμα τῶν ἐρωτικῶν ἐγκλημάτων, ἀπορῶ πῶς δὲν ἐσκέφθη ἀκόμα κανεὶς ἐπιχειρηματίας νὰ ἰδρῆσι ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία τῶν ἐρωτευμένων:

— Πές μου, χερσὶ μου, μ' ἀγαπᾶς;

— Ἀδῶνα-

τον νὰ σοῦ ἀπαντήσω, φίλε μου, ἂν δὲν με ἀσφαλίσῃς τοῦλάχιστον γὰ τρεῖς ἢ τεσσάρων χιλιάδων δραχμῆς.

Καὶ ἡ γυναῖκα δὲν θᾶχουν ἀδικα.

Σ. ΜΕΛΛΑΣ

